

«El Número» d'en Comadira

La llibreria 22, de Girona, ha publicat, com a cloenda dels actes del seu desè aniversari, una revista de número únic, dirigida per Narcís Comadira i titulada «El Número». A la revista hi han col·laborat vint-i-dos escriptors, onze de llengua catalana i onze de llengua castellana, que, en els seus articles, havien de parlar del/dels llibre/s que més els han influït o que més significatius han estat en la seva vida.

Amb «El Número» a les mans, hom constata que a la revista hi ha encerts evidents al costat d'aspectes molt més opinables. En principi el fet mateix que una llibreria, per commemorar un aniversari important, hagi editat aquesta publicació d'élite és lloable perquè denota una inquietud per la cultura viva que, per paradoxal que pugui semblar, no sempre existeix en el ram. Aviat ens posariem d'acord també que el disseny de «El Número» és molt correcte i sense estridències, cosa que avui dia s'agraeix especialment. La polèmica, però, pot estar en el fet que una publicació gironina reparteixi les seves planes a parts iguals entre català i castellà, però si les coses es miren des d'un punt de vista estrictament literari, diré que me n'alegro, perquè els dos millors articles, pel meu gust, són en llengua castellana (Gil de Biedma i Eduardo Mendoza). D'altra banda, però, la tria dels autors, segons va dir el mateix Narcís Comadira en la presentació de l'obra, es va fer a partir dels amics del poeta gironí i com que hom ja està més que cansat d'aquest mal nacional que és l'amiguisme —i més quan es tracta d'un amiguisme satisfet— lamenta que Comadira no hagués tingut la voluntat de fer una tria més ambiciosa que inclogués escriptors que, tot i no gaudir de la seva amistat, són mestres en les arts literàries i haurien col·laborat de bon segur en el projecte. L'antologia d'amics d'en Comadira, tot i que té alts i baixos, suposa, però, una bona immersió en el fetixisme literari, i això, a fi de comptes, sempre és agradable.

MIQUEL PAIROLÍ

El TGV: un cop d'aire

Les comarques de Girona i especialment el Pla de Girona han estat tradicionalment, com Catalunya, terra de pas. Passadís inevitable, bressol de cultures. És una vella tradició antiga com la humanitat i potenciada exemplarment des de l'època romana. Per entrar a Hispània, el Portús i el Congost sempre han estat passos obligats.

Ho són fins ara per les carreteres i el ferrocarril i ho hauran de ser en el futur. És tan clar que els passos difícils exigeixen solucions factibles que les comunicacions han buscat sempre les vies obertes per les valls dels rius entre muntanyes.

És el que ara està passant tan amb la proposta de variant de la N-II com amb les propostes de traçat del TGV. En tots dos casos, hom ha analitzat solucions que acaben al Congost i curiosament una de les alternatives del TGV també passa per Sant Daniel, tot i que se n'ha fet un ressò menor que de la variant.

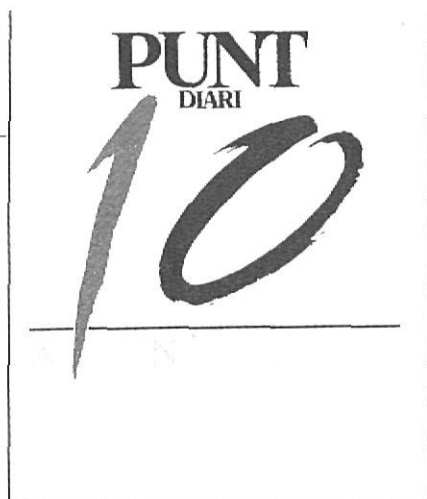
Sabem òbviament que, per concepte, un tren d'alta velocitat —altíssima velocitat pels estàndards que coneixem— és un tren que para poc. Però tot sembla indicar que parará a Montpeller, després a Perpinyà (180 Km) i de Perpinyà a Barcelona (190 Km.).

Potser és raonable, ateses les necessitats d'acceleració i frenada. Però també és cert que en la proposta compartida per Pujol i Maragall d'una regió econòmica transpirinenca, el TGV parará a dues ciutats franceses i només a Barcelona. L'aportació francesa a la regió serà d'un teixit de ciutats; l'aportació catalana serà d'un cap i casal.

Si a més de la velocitat compta el servei, Girona podria demanar raonablement una parada; per enllaçar amb l'aeroport i amb la Costa Brava.

Si preval només la velocitat, el TGV passarà com una exhalació pel Pla de Salt i ens tocarà només un cop d'aire: una ràfega instantània de vent de ponent, el TGV, un punt perdent-se en l'horitzó. I un territori per articular.

JOAQUIM NADAL I FARRERAS

Deu anys

El desè aniversari de «Punt Diari» ha estat precedit de la nota negativa de la desaparició de «L'Olotí». La coincidència no deixa de tenir el seu significat. Els deu anys del diari són també els deu anys d'un canvi quantitatiu i qualitatiu de la nostra premsa, que ara fa difícil la supervivència de publicacions mancades del suficient suport econòmic.

«Punt Diari» va néixer d'una acció voluntarista i ha reeixit per una inversió i una bona gestió empresarial. Poca gent creia en la seva viabilitat, s'ha de recordar, i sense aquella empenta potser no hi hauria hagut a Girona un diari en català i progressista. Però només amb la bona fe del grup inicial tampoc no n'hi hauria hagut prou.

«Punt Diari» ha esdevingut el diari més important de comarques i té una posició destacada entre els que a Espanya s'anomenen diaris provincials. Com abans el bisetmanal «El 9 Nou» a Vic i Osona, «Punt Diari» ha demostrat que una premsa quotidiana i massiva en català és possible i ha incorporat a la lectura de la premsa un nucli important de nous lectors. Fins i tot l'ara «Diari de Girona» s'ha beneficiat de l'onada.

Per les mateixes setmanes, els actes de voluntat setmanal del periòdic de l'escurada esquerra olotina han tingut un límit. Amb «L'Olotí» s'acaba una llarga època de periodisme progressista a Olot, que es remunta a molt abans de l'aparició estricta d'aquesta capçalera. «L'Olotí» era també la continuïtat renovada de l'antic «Olot-Misión», el més agosarat i combatiu dels nostres setmanaris catòlics sota el franquisme, dels que varen preparar el terreny per a un diari com el «Punt».

A Olot ara hi ha un buit i a Girona un diari al qual cada dia es podrà exigir més.

JAUME GUILLAMET

ANIVERSARI

INFRASTRUCTURA

PREMSA